

Цена једне руке или Quo Vadis генерали

Пише: Милован В. Бајагић, Досије, 20. фебруар 2015. године

Нико се није тако лако, страшно, једноставно, безболно, напрасно одрицао себе, својих корена, свога бића, свога имена идентитета, својих предака, дедова, очева, своје славне историје, своје културе као што су се одрицали људи овога тла у последњих 15 година.

Само се нама може десити да нам заблуда буде ближа од стварности, загонетка од решења, магла од чистог хоризонта, слепило од јасног вида. Само нама могу бити ближи људи незнаног корена и неиспитане прошлости од људи са именом и презименом и средњим словом оца и мајке; само се нама може десити да дамо веру за вечеру, умље за безумље; само смо ми у стању да заборавимо своје хероје а славимо туђе; само су наши гробови у корову а гланцамо туђе. Ако је у нама остало још мало поштења загледајмо се, бар за тренутак, у себе, а тиме и у мучне странице историје које смо својом вољом и својом руком без принуде исписивали.

Поједини градови у Србији као да су се надметали ко ће брже, и дубље, да у заборав потисне солунске ратнике (оне солунске ратнике којима се дивео читав слободољубиви свет, којима су непријатељи подизали споменике и поштовали их, који су срушили два царства и једну краљевину и који су у 3 рата бацали на колена турске, аустријске, мађарске, бугарске и немачке пукове; који су својом борбом, крвљу, својим костима расути широм света створили прву југословенску државну заједницу и својим бајонетима поставили границе Југославије), антифашистичку борбу (запаљена села, градове, стрељане ђаке, однос 100 за једног, јаме, заклану децу), повампирили фашизам и нацизам крвавих грађанских ратова 90-тих, мајора Тепића, Стојадина Мирковића, храбре пилоте и војску приликом непојмљиве агресије на нашу земљу, повађених органа, спаљених манастира (баштина светске културе) и безброј других примера. Да ли је та крв узалуд проливена, да ли су куће и цркве узалуд гореле? -поставља се питање које се не би смело поставити, а ипак се поставља. Поражени у миру, ван бојног поља, сустиже нас освета фашистичког духа, који ево и данас траје у неким људима. Да није тог непоразеног фашистичког духа, зар би се неко усудио да мења имена улица хероја, да му деца ратника гладују, да су му спомен гробља запостављена, да се Новим Садом слободно шетају у мајицама са кукастим крстом... Примера има безброј и сви у довољној мери осликавају карактеристику скоројевића вољних да отпишу и епопеју својих дедова и очева ако то може да припомогне њиховој каријери, шићарењу и лоповлуку. А сви знамо -припомагало је! Понекад је то било и одлучујуће! Да није било, зар би поједини људи, посланици, чланови владе изјављивали јавно, преко телевизије и новина „да их је срамота што су Срби“. Они најбоље знају да су, кад их већ још има, пожељни мали, јадни, кукавни, гмизави, савитљиви Срби, без

психолошке кичме коју су имали њихови дедови и очеви! Како су, уз све то, такви веома послушни – Срби које би сваки Папа радосно и задовољно потапшао по рамену! Отуда они, ако већ морају да кажу да су Срби – учине то на крајње снисходљив начин и стидећи се. Да није тако зар би се неки високи политичари, бивши чланови владе, јавно изјашњавали називајући генерале који су се часно борили ратним злочинцима, Републику Српску геноцидном творевином, војводе Мишића и Стпеановића „неким војводама“ итд. Они су сигурни да ће се те њихове изјаве допасти некоме и да, уз то, могу одагнати нечије сумње у њихово национално порекло и оданост тренутном политичком и европском курсу.

Са друге стране имамо и политичаре који раде личне промоције с времена на време ради добијања политичких поена, спомену понекад и да ми Срби нисмо „репа без корена“ и да имамо историју, а истовремено седе на више столица, хвале Русију а трче у НАТО. Такође имамо примера на сваком кораку бахатости политичара и високих државних службеника који троше милионе државних пара (који троше огромне своте новца у кафанама и на музику) док ратним ветеранима и поштеним људима деца седе гладна и у мраку јер немају да плате струју и секу сопствене прсте у јавности из протеста и у немоћи. Енглески наредник Вејн Инграм је сакупио на хиљаде фунти не би ли малом српском дечаку Стефану Савићу платио операцију лица. Достојан наследник Флоре Сандс! Већи човек од било ког нашег политичара. Узалуд ћемо прелиставати светску историју – у њој нећемо наћи такве лоше примере као овде.

Погубни облик деформисане свести једне категорије људи на власти прети да се из памћења генерација потисну битна обележја националног идентитета, да се сузе и затрују извори наше историјске свести и тиме пресече корен нашег националног бића. Политичари и људи о којима причамо припадају категорији људи која нуди више него што „саветници“ и „пријатељски амбасадори страних земаља“ и ЕУ и траже!

Човек нашег доба са горчином, или са крајњом равнодушношћу, пропрати новинску вест да је Месна заједница обележила годишњицу неке битке или устанка! Друштво коме је стало до историјске баштине, ако има довољно развијену свест о вредностима историје, о правди и неправди, кукавичлуку и јунаштву, издаји и жртвовању, истини и поштењу, не може да обележавање тако важних годишњица препусти само месним заједницама! Жалосно је што на сахрани pilota хероја Иље Аризанова и Слободана Перића нису надлетали МиГ-ови њихових сабораца у њихову част. Они су једноставно били – ХЕРОЈИ! Да ли актуелни генерали и Министарство одбране перу руке од хероја или су једноставно добили наредбу од НАТО пакта да своје колеге испрате без почести и на недостојан начин? Изгледа да код нас важи она „Немој да мислиш да те се Отаџбина неће сетити – већ те је заборавила“. Одрицањем себе, своје историје, својих предака, битних обележја националног и културног идентитета, нашли смо се на путевима незнања, као да смо залутали у земљу у којој има све мање обележја да је та земља НАША! А народ без историјске свести и без најбитнијих обележја његове културе и историје, лако је прогонити са огњишта његових предака!

Између осталог део те „паклене стратегије“ уништавања националног духа једног народа и његове колонизације и претварања у сирову и слепо послушну, апатичну радну снагу, састоји се и из гушења слободе мисли интелектуалаца патриота и

свако спречавање доласка поштеног патриотски настројеног вође прониклог из народа. Вештина управљања народом преко марионетских режима – овде је дошла до савршенства. Наиме на такву стратегију се осврнуо и Walter Schelenberg (шеф нацистичке обавештајне службе) у својим мемоарима описујући Хитлерову стратегију подјармљивања „унтермеша“ – словена (Руса, Срба итд.). Наиме Хитлер је захтевао да се створи један добро планиран систем обавештавања и пропаганде – тачан, непопустљив који би стално функционисао тако да га нико (никакав вођа као што је Стаљин) не би могао икад да се појави под видом каквог покрета и у било ком делу Русије (или Србије – прм. Аутора). „Ако би се икада појавио такав човек, морао би се благовремено пронаћи и балговремено уништити. Маса руског (или српског прм. аут.) никад нису биле опасне саме по себи. Оне су опасне по својој моћи да створе и одгаје такве личности.”

Читајући ово не изненађујемо се што патриотски наклоњена интелектуална елита избегава да се укључи у јавни политички живот. Једноставно из страха да их медији под будним оком (а за неке и контролом) страних служби не сатанизују, оклеветају (а овај народ је лако подводљив) или једноставно не страдају у „саобраћајној несрећи“ или од „срчаног удара“.

Фашизам се масовно повампиреује, представља као нормалан, а антифашистичка борба као сулуда (теорије о томе како би много боље прошли и са мање жртава да смо остали у Тројном пакту – теорија коју ће сваки просечан познавалац историје лако да „обори“).

Тако имамо пример да се у гимназији у Врбасу у зборници налазио пано са сликама нацистичких тенкова са пропратним текстом величања као најбољих на свету. Немачка јесте велика култура са великим народом и нацијом али зар професор који је то задао ђацима није могао да представи Гетеа, Шилера, Ранкеа па чак и фелдмаршала Макензена који је подигао споменик палим српским војницима из поштовања према њима. Немачка је свету дала пуно великих умова и имена али очигледно не толико добрих за пано, већ је дата предност нацистичким тенковима. Да је семинар о тенковима радила трећа година Војне академије смер ОМЈ па и да нађемо логику али ово је гимназија. Професорица која се успротивила томе је доживела бројне непријатности и осуде.

Живећи у Лондону дивио сам се Енглезима како воде рачуна о својим ратним ветеранима, њиховој заоставштини, поштовању према својим херојима и традицијама. Они знају да то доприноси јачем националном учвршћивању а то опет вуче ка већој продуктивности и развоју нације. О Русима да не говорим. Једино ми пљујемо и доводимо у питање славна дела својих предака.

Шетајући Калемегданом пре пар дана био сам сведок интересантног дијалога два младића. Причали су са дивљењем како припадници Легије странаца као реликвију имају и клањају се дрвеној руци капетана Данжуа који је пао јуришајући на мексичке војнике приликом француске интервенције у Мексику 1863. Пала ми је на памет једна друга рука – заборављена, сељачка, жуљевита... Нишанцију Живана Николића из Остружнице ударило је парче гранате на Кајмакчалану и одбило му десну руку па се држала само на две жиле. Он је замолио другове да му је откину да би могао да настави да дејствује по непријатељу јер он сам није успео. Кад одбише, одсечена му је у болници. Преживео је... Просте ти заборављене ране капларе Живане! О Живановој руци, закопаној негде на Кајмакчалану, се не зна, не пише се, нема је у књигама, у уџбеницима. Да ли је рука капетана Данжуа

(плаћеника) скупља него рука каплара Живана? Да ли више вреди? Да ли је праведнија, крвавија? Очигледно да у данашње време и са овим системом вредности сервираном од стране медија и домаће политичке и културне сцене – јесте. Да ли нова хаљина старлете или певачице изазива већи сјај у очима наше популације данас? Нажалост да. Јер је и Живан и његова рука, и војвода Вук и Јован Курсула и Славко Родић и Милан Тепић и хиљаде других знаних и незнаних јунака из различитих временских раздобља, леже заборављени од стране већине и стрпљиво чекају да их се неко поново сети. Има у нашем народу једна пословица којом се сви дотадашњи грехови потиру: боље икад него никад! Неке нације немају хероје па морају да их измишљају. Имагинарни идоли попут Рамба изазивају дивљење а прави хероји и јунаци којих имамо, на срећу или на жалост, огроман број а којима би други народи да их имају подизали златне споменике, код нас леже заборављени.

Ми смо наине прва земља у историји која је испоручила своје генерале и председника страном суду. Чак су и нацисти 1946. имали суђење својој врхушки у Немачкој у Нирбергу. А зна се ко је испоручио и због чега наш војни и државни врх. О суду у Хагу не треба трошити речи – пресуде и процедура суђења све говори. Приликом ужасног масакра у селу Ми Лај 16. марта 1968. над недужним вијетнамским цивилима (где је на стотине људи најбруталније побијено после мучења од стране „храбрих“ америчких војника), осуђен је само поручник Кели (вођа крвавог пира), и то на 3 године КУЋНОГ ПРИТВОРА! Манијаци који оду хиљадама миља далеко од своје земље, покољу цело село и добију 3 године кућног притвора, а људи који су бранили земљу која је нападнута од стране вишеструко надмоћнијег непријатеља добију 20 и више година строгог затвора, и при том их иста та држава коју су бранили испоручи суду састављеном од представника земаља против којих су се борили. Апсурд без преседана! Народ ћути – вероватно зато што му се намеће Штокхолмски синдром – или је већ увелико наметнут.

Међутим, од свих данашњих ћутњи можда је најсимптоматичнија ћутња данашњих активних генерала. О бившем начелнику ГШ ВС Здравку Поношу, министрима одбране Тадићу, Давинићу а нарочито Шутановцу – не бих да пишем. Од саме помисли на њих добијем дијареју а и када бих кренуо да пишем о њиховом уништавању војске и издаји ове земље овај чланак би био обимнији него „Рат и Мир“ и „Тихи Дон“ заједно.

Елем вратићу се на пар питања која верујем поставља сваки здраворазумски човек ове земље – о стању наше војске и ћутању генерала.

Наине код нас опште гледајући је изузетан пример еволуције кога ни сам Дарвин не би био у стању да дефинише и опише. Еволуција од орла до ноја. Заиста јединствен пример. Увек ме занимало како се орао који је храбро и високо летео и штитио своје гнездо, одједном трансформисао у ноја који забија главу у песак и ћути. Да ли је то апатија (како је све пропало и како је ето касно да се сада ишта промени), губитак вере у себе и будућност или једноставно занемаривање општих интереса који је бранио раније и прелазак на гледање само сопствених интереса, презасићеност од сопственог жртвовања за опште добро током ранијег периода и упадање у тренутну општеполитичку колотечину... Наине како прекаљени официр који је крварио и жртвовао се за ову државу може и мора да слуша наређења неког новопеченог министра керамичара (о Шутановцу тек да не говорим) без имало

војног знања и искуства. Професионалност или шта?! Еволуција орао – ној? Ако причамо о професионалности, подсећам да је војничка служба полу-монашка и да је дужност официра да брани земљу од СПОЉНИХ И УНУТРАШЊИХ НЕПРИЈАТЕЉА И БИЛО КОГА ИЛИ ЧЕГА ДРУГОГ ШТО НАРУШАВА БОРБЕНУ СПОСОБНОСТ И ГОТОВОСТ ВОЈСКЕ! Тешко да било ког грађанина ове земље неко може убедити да генерали, добро се организујући (а имали су више прилика последњих 25 година), нису могли спречити овакво урушавање државе, војске, и система вредности у целини. А некима од њих сам се, искрено признајем, дивео и били су ми идоли док сам био на Академији. Додуше нико не говори да је ово размишљање у целости правилно, али волео бих да видим аргументе и доказе који га оповргавају. Теорија такозваног „узалудног јуришања на ветрењаче“ не пије воду јер само продубљује „забијање главе у песак“ и домино ефекат још већег падања у тежу ситуацију. Књаз Милош јесте пољубио пашину папучу али тај исти Књаз Милош је био велики јунак који је посекао велики број непријатеља и доказао се у најжешћим бојевима. А тада још нисмо имали државу, војску. Тако да поредећи његов тадашњи привремени поданички однос и данашњи од стране данашњих политичара, који су били у мишјим рупама кад су Аресове муње севале над Балканом, је непримерено. Политичара кукавица, непотизма, корупције смо увек имали у мањој или већој мери, али ово данас је кулминација. Врх пирамиде! Зато се поставља питање: Quo Vadis генерали? Војска је доведена у тај положај да људи запослени у њој раде без икаквог елана, подофицири су сведени на ниво војника, потпоручници-поручници на ниво десетара, капетани на ниво водника, мајори на ниво потпоручника. Да ли ће се као последица свега овога сутра приликом, не дај Боже, следећег рата или сукоба десети нежељени домино ефекат субординације. Да ли ће поучени и уплашени примером испоручених официра и заборављених хероја – ваших колега који су пали часно бранећи своју земљу, пуковници пребацити одговорност на мајора, мајор на капетана, капетан на потпоручника, потпоручник на водника – а водник сиромашак збуњен. Уверен сам да у овој земљи има још и Црних Ђорђа и Младића, чак и млађих и црњих од њих. Али по којој цени ћемо ми ове пропусти платити. А валута ових грешака јесте крв. Наша крв – веома драгоцен елемент нарочито са обзиром на тренутну демографску слику. Сиортиња, сељаци и поштени људи увек плате највишу цену, а задовољства богаташа у овој земљи су грађена на сузама сиромашних! Колико сте и којим интезитетом уложили протесте зашто нису исплаћене ратне дневнице ратним ветеранима – вашим бившим војницима? Зашто се удовице ваших колега и ваше колеге потуцају по разноврсним рупама као подстанари? Зашто се стокови муниције уништавају а старешине се не сећају када су последњи пут били на гађању? Зашто је војска постала социјална установа? Зашто је војно школство измасакрирано сулудим реформама (не учи се или је на минимуму тактика, Наоружање са наставом гађања, стројеве обуке – НЕМА!!!)? Имамо случајеве да се у недостатку елементарног знања питомци – студенти сами себе убијају шутирајући неексплодирани пројектиле. Добијамо инстант менаџере уместо официра, који не знају пушку да расклопе већ им се водници смеју. Зашто су тенкови и вучна артиљерија претапани и продавани кад су могли још да послуже и буду у употреби? Зашто је укинут војни рок без референдума о томе и зашто сте то дозволили? Зашто имате канцеларију НАТО-а усред Генералштаба? Не би смела ниједна да буде али ако је већ НАТО зашто нема и руске? Па зар нисмо

неутрални? Зашто пензионисани, искусни официри у већој мери не преносе своја драгоцена искуства и знања на академијама? Зашто се официри и подофицири шаљу само на НАТО курсеве а не и на руске? Зашто сте дозволили да дезертери из периода 90-тих буду аболирани и прођу без казне (у Немачкој су ухапсили пре пар година старца који је дезертирао 1939. Тако се права држава односи према дезертерима)? Није довољно господо генерали купити неколико H&K G36 пушака и трубити Барнумским извештајима како се улаже у војску. Направити и извести пар излизаних вежби на приказима и рећи како је обука на завидном нивоу. Сетите се каква је војска и обука била када сте ви почињали да радите па упоредите. Колико амерички фудбал који је уведен на Војној Академији може да допринесе јачању војске? Обука није битна, политичари су рекли да нећемо више ратовати, да немамо више непријатеља, да нема новца и ћутаћемо. Професионализам или шта? Да вас подсетим – најбољи пилот на свету Анатолиј Квочур је 1952. годиште и још лети и учи друге пилоте. А наши пилоти и официри у пуној снази пензионисани и отерани пеку ракију и месе хлеб. Не постоје бивши официри каже једна руска изрека. Енглеска опет каже „Преговарај али барут држи на сувом“. Официра је боље обесити као патриоту него наградити као кукавицу или издајника. Оно што краси официрски позив јесте љубав према Отаџбини, част и морал – а треба извршавати само она наређења која су корисна за Отаџбину, часна и морална. А генерали би требало да знају најбоље која су наређења корисна за Отаџбину, а која не.

Quo Vadis генерали и сутра ујутру када се будете бријали, гледајући свој одраз у огледалу, замислите се – имате због чега!
